

La primera vegada amb sis dècades de diferència

ara.ad/politica/Experiencia-vs-illugio_0_2205379668.html

1 d'abril de 2019

Laia Moliné i Maria Bringué davant del Consell General. / M. M.

Maria Bringué Pifarré amb 83 anys i Laia Moliné Cintas amb 21 anys són la candidata més gran i més jove, sense comptar suplents, que es presenten a les eleccions d'aquest proper 7 d'abril. Malgrat la diferència d'edat, tant una com l'altre és la primera vegada que formen part d'una llista electoral. "M'ho havien proposat moltes vegades, però era molt conscient que no podia compaginar la feina, la família i un càrrec polític", explica Bringué amb la cama immobilitzada a l'hospital Nostra Senyora de Meritxell.

La padrina liberal va caure fa unes setmanes, però tot i aquestes dificultats està disposada a obrir-nos la porta de l'habitació hospitalària sense pudor. Amb una energia inesgotable argumenta que la jubilació i la insistència familiar han ajudat a decantar la balança perquè finalment fes el pas a presentar-se a la llista. "Sempre has estat una liberal empedreïda, deixa't estar de si ets gran, per què no t'has de presentar?", recorda que li deien els nets.

Les ganes de la joventut

Precisament la mateixa energia i il·lusió transmet Moliné, que amb 62 anys menys, ha decidit fer el pas endavant per "influir en els canvis". La jove número sis a la llista nacional de Progressistes-SDP s'autodefinex com una persona crítica i que sempre busca "tres peus al gat",

un neguit que s'ha encarregat de despertar-li el seu pare, que està vinculat com a simpatitzant a la formació de Jaume Bartumeu. “Ja saps per on passen els canvis”, rememora que el seu pare sempre li ha dit que el camí del canvi passa pel Consell General.

Acabant la carrera de Ciències polítiques i de l'administració a la Universitat de Barcelona, la inquietud política li ve de sèrie i per això va decidir “ser la veu de totes aquelles persones que busquen solucions pel país”. De fet, reivindica que no s'ha apuntat a una llista “per viure l'experiència i ocupar un seient”, una situació que denuncia que passa molt sovint al país i amb la qual no hi creu. “Em presento perquè confio amb el que faig i tinc il·lusió per fer-ho”.

Per això, Moliné té clar que de la política en vol fer una carrera personal, però també que vol seguir estudiant més enllà del grau universitari. No s'atreveix a predir el futur immediat tot i que espera que aquest sigui “al costat d'Andorra”. La jove candidata és independent, no milita al partit, i el fil que els uneix, més enllà d'una possible proximitat ideològica, diu que són “les necessitats de la gent i les idees concretes perquè la ideologia és quelcom molt més gran”. Defensa que ha escollit SDP i no el PS perquè s'hi ha identificat molt més, malgrat que hi hagi punts entre les dues candidatures que no són gaire distants.

Història d'amor liberal

Una vinculació molt més estreta ha tingut Bringué amb L'A. Afiliada al partit des de la seva creació, s'ha convertit en una de les persones de més edat militant dins de la formació i explica que és “un sentiment propi”. Ni família, ni pares, ni marit diu que no han tingut gaire vinculació amb la política sinó “més aviat poca”. La número catorze a la llista recorda amb nostàlgia i com un dels millors moments viscuts al costat del partit tota l'etapa que va dirigir al capdavant de l'executiu Marc Forné. “Hi va haver canvis importants, després ha anat tot com ha anat amb el govern de DA”.

Precisament, la padrina liberal recorda la fuga de persones cap a la formació taronja que va representar un dels moments de més crisi del partit. Però quan gairebé tothom ja els donava per morts i dissolts, Bringué felicita de manera molt convençuda la tasca dels joves. “Van creure amb el projecte i van remar perquè s'havia de mantenir fos com fos”. Ara, i després de l'escissió entre L'A i UL, diu que el partit “s'ha alliberat” i que són aquells joves que van creure amb el projecte qui el comanda de manera “ferma i transparent”. “Soc molt gran, però amb un esperit jove, per això els respecto al màxim perquè són el futur i a mi això de ser carca no m'agrada”.

Si la situació més complexa que recorda la candidata liberal és quan es perden unes eleccions, la màxima frustració de la jove progressista és quan un dels seus amics li diu que votarà en blanc perquè “tots els partits diuen el mateix”. Per trobar la sortida a aquesta frustració i com a futura politòloga fa autocrítica del rumb actual de la primera línia política nacional i internacional. “Tot es basa en un joc de cadires, on el discurs sovint no és del tot cert, és molt més important del que realment es diu”. Però tot i la negror del moment, veu llum al final del túnel. Creu que hi haurà un moment en què la gent “creurà més en els fets que en les paraules”. Reconeix que tot aquest canvi sona molt il·lusori, però per arribar-hi recorda que cal un punt de

maduresa i de sinceritat tant dels polítics com de la ciutadania. “La gent ha d'estar preparada per rebre males notícies i els polítics per entomar-les”.

Fora DA

Ambdues candidates es posen d'acord en demonitzar sobre la situació actual que viu Andorra després de dues legislatures de DA i creuen que el país ha arribat en una “situació límit”. Bringué posa la funció pública, la sanitat i les jubilacions com els canvis més urgents que cal fer, mentre que Moliné apunta com a prioritari la lluita contra la violència de gènere, la necessitat de tancar un bon acord d'associació amb la Unió Europea, així com l'obligació i el reconeixement del dret, que recull la Constitució, perquè la gent pugui viure dignament.

“Veig a la candidatura forta i espero que tant la llista nacional com parroquial puguin fer un bon paper perquè s'han dotat de molta gent que té coneixements i que realment busquen la veritat d'Andorra i saben el que necessita la població”, veu amb il·lusió el dia 7 d'abril la candidata de Progressistes-SDP. També té un gran “optimisme” la padrina liberal que està convençuda que si molta gent acudeix a les urnes L'A podrà fer un gran resultat. “Tinc esperança que sabran valorar el feina que s'ha fet des de l'oposició perquè si governem moltes coses canviaran”. Bringué reconeix que en un primer moment l'aliança socioliberal a les parroquials li va costar d'entendre, però després ha vist que la unió s'ha fet sota uns punts programàtics compartits i davant les crítiques ho té clar: “Encara que pensem diferent hem trobat punts en comú, com van fer altres quan es van unir per fer caure el govern del PS”.

La percepció és dispar en relació a què senten pel fet de ser la candidata més jove o la més gran. “Em sento molt mimada, sempre hi ha un caliu increïble que no sé si me'l mereixo... tots estan molt pendents de mi i això encara em fa més feliç”, relata Bringué. Moliné no veu tant positivament ser la més jove amb 21 anys. “Em fa ràbia i il·lusió a la vegada, perquè crec que hi hauria d'haver més gent de la meva edat a més llistes”, diu, al mateix temps que reconeix el pas que han fet els partits per incorporar jovent en aquestes eleccions. La candidata d'SDP argumenta que “les decisions que es prenguin avui són les conseqüències que els joves tindrem l'endemà, què millor que formar part d'aquestes decisions?”, pregunta retòricament.

Us veieu ocupant la cadira del Consell General? “Tant de bo, perquè això voldria dir que ens hauríem emportat tots els vots de la llista nacional”, diu Bringué. La candidata progressista apunta alt. “Jo m'hi veig, el que espero és que m'hi vegi la gent perquè realment crec que puc fer un bon paper”. El 7 d'abril sortirem de dubtes.

Més continguts de